

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 23

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 31 ianuarie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
2.	1-2	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată.....	2-4
10.	2	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată...	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
6.		— Decizie cu privire la constituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991	
ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		11. — Ordonanță privind executarea creanțelor bugetare	4-12
REPUBLICĂRI			
		Legea nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României	13-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 8 septembrie 1993, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 13, după alineatul (2) se introduce alineatul (3), care va avea următorul cuprins:

„(3) Salariații care, prin natura atribuțiilor de serviciu, prestează, în mod sistematic, activitate peste durata normală a timpului de lucru, precum și pentru activitățile desfășurate în zilele nelucrătoare, și cărora nu li se poate acorda timp liber corespunzător primesc, în raport cu depășirea programului normal de lucru, în locul drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2), un spor de 10—25%, calculat la salariul de bază și care face parte din acesta. Categoriile de salariați și condițiile de acordare a sporului

pentru muncă sistematică peste programul normal de lucru se stabilesc de Biroul permanent al fiecărei Camere, printr-un regulament.“

2. Articolul 27 alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Salariile de bază pentru funcțiile de execuție, atele decât funcțiile de execuție de specialitate specifice, sunt cele prevăzute pentru funcțiile de execuție din ministere și celelalte organe centrale, mai mari cu 45%. Salariile persoanelor încadrate pe funcțiile prevăzute la pozițiile 4, 5, 6, 7, 8 și 9 din anexa nr. 3 se majorează cu 15%.“

Art. II. — Legea nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, cu modificările ulterioare, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se articolelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) și ale art. 77 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) și ale art. 77 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI

prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 30 ianuarie 1996.
Nr. 2.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi
ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea
personalului din aparatul Parlamentului României, republicată**

În temeiul art. 77 alin. (3) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată, și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 30 ianuarie 1996.
Nr. 10.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I E

**cu privire la constituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991
privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților,
precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată**

Guvernul României, cu adresa nr. 5/6.017 din 29 decembrie 1995, a sesizat Curtea Constituțională cu obiecția de neconstituționalitate a art. I din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată.

Prin această lege s-au adoptat, în esență, următoarele măsuri:

— un spor de 10—25%, calculat la salariul de bază, pentru salariații din aparatul Parlamentului, care, prin natura atribuțiilor de serviciu, prestează, în mod sistematic, activitate peste durata normală a timpului de lucru, precum și pentru activitățile desfășurate în zilele nelucrătoare și cărora nu li se poate acorda timp liber corespunzător; sporul face parte din salariul de bază, iar categoriile de salariați ce vor putea beneficia de el, cât și condițiile în care va fi acordat se stabilesc de către Biroul permanent al fiecărei Camere, printr-un regulament;

— o modificare a majorării de la 30%, cât este în prezent, la 45%, a salariilor de bază pentru funcțiile de execuție din aparatul Parlamentului, altele decât funcțiile de execuție de specialitate specifice, față de funcțiile de execuție din ministere și celelalte organe centrale;

— o majorare cu 15% a salariilor persoanelor încadrate pe funcțiile prevăzute la pozițiile 4, 5, 6, 7, 8 și 9 din anexa nr. 3 la Legea nr. 53/1991, privind funcțiile de execuție de specialitate specifice din aparatul Parlamentului.

În sesizare se consideră că legea atacată este neconstituțională, fiind contrară prevederilor art. 16 alin. (1), ale art. 137 alin. (5) și ale art. 110 alin. (1) din Constituție.

Astfel se apreciază că sporurile și majorările de salarii instituite încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

În acest sens, se arată că art. 13 alin. (1) din Legea nr. 53/1991 are același conținut cu art. 15 alin. (1) din Legea nr. 40/1991 și cu art. 9 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 281/1993, de unde rezultă că legiuitorul a consacrat, în legătură cu plata orelor suplimentare, un principiu unic de salarizare, corespunzător exigențelor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Prin instituirea sporului de 10—25% pentru prestarea sistematică de ore suplimentare s-a modificat însă această opțiune legislativă, creându-se pentru salariații din aparatul funcțional al Parlamentului un regim diferit, ceea ce este contrar principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

În același sens, în sesizare se consideră că principiul constituțional din art. 16 alin. (1) este încălcat și prin sporul de salariu de 15%, prevăzut la art. I pct. 2 al legii, ca urmare a majorării de la 30% la 45% a sporului de salariu pentru funcțiile din aparatul Parlamentului față de funcțiile de execuție din ministere și celelalte organe centrale.

De asemenea, în sesizare se susține că legea este neconstituțională, deoarece contravine prevederilor art. 137 alin. (5) din

Constituție, potrivit căreia nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare, în lege neprecizându-se această sursă.

Un alt motiv de neconstituționalitate invocat se întemeiază pe prevederile art. 110 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia este obligatorie solicitarea informării Guvernului în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat. Deși nu se arată expres, această critică presupune că nu s-a solicitat Guvernului informarea necesară.

În concluzie, Guvernul apreciază că „Diferențele de salarizare operate prin Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 nu sunt justificate, întrucât atât salariații din aparatul Parlamentului, cărora li s-ar aplica dispozițiile acestora, cât și personalul cu funcții identice din alte sectoare de activitate lucrează în aceleași condiții de muncă și prestează, în mod sistematic, activități profesionale peste durata normală a timpului de lucru”. În acest sens, la sesizare este anexată o situație comparativă pentru unele funcții de execuție din aparatul Parlamentului, al Președinției și al Guvernului.

În vederea soluționării obiecției de neconstituționalitate, în temeiul art. 19 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului, care însă nu le-au comunicat.

CURTEA,

având în vedere obiecția de neconstituționalitate, raportul judecătorului-raportor, prevederile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată, raportate la principiile și dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În baza art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că este competentă să soluționeze cauza, în temeiul art. 144 lit. a) din Constituție, sesizarea făcându-se cu respectarea cerințelor legale.

Primul motiv de neconstituționalitate invocat se referă la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

În practica jurisdicțională a Curții Constituționale s-a statuat în mod constant că principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu presupune uniformitate ci, dimpotrivă, soluții diferite pentru situații diferite. Principiul egalității impune, de aceea, un tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, în caz contrar el presupunând un drept la diferențiere. În acest sens sunt deciziile nr. 70/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 27 decembrie 1993, nr. 1/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și nr. 74/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 22 iulie 1994.

Raportând această practică la prevederile art. 1 pct. 1 din legea atacată ca fiind neconstituțională, se constată următoarele:

a) Art. 13 din Legea nr. 53/1991 prevede:

„(1) Orele prestate peste durata normală a timpului de lucru de personalul încadrat în funcții de execuție se compensează cu timp liber corespunzător. Dacă munca astfel prestată nu a putut fi compensată cu timp liber corespunzător, orele suplimentare se vor salaria cu un spor din salariul de bază astfel:

a) 50% din salariul de bază pentru primele două ore de depășire a duratei normale a zilei de lucru;

b) 100% din salariul de bază pentru orele următoare. Cu spor de 100% se plătesc și orele lucrate în zilele de repaus săptămânal sau în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările legale în vigoare, nu se lucrează.

(2) Munca peste durata normală poate fi prestată și sporurile prevăzute la alin. (1) se pot plăti numai dacă efectuarea orelor suplimentare a fost dispusă de conducătorul compartimentului sau sectorului de activitate, fără a depăși 360 de ore anual.”

Alin. (1) al art. 13 sus-menționat este identic cu alin. (1) al art. 15 din Legea nr. 40/1991 și cu alin. (1) al art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 281/1993, iar alin. (2) al art. 13 este similar cu alin. (2) al celorlalte două articole, cu singura deosebire că, potrivit acestor articole, limitele plafonului activității suplimentare sunt de 120 de ore anual, de regulă, și de 360 de ore anual, în mod excepțional.

Prin noua reglementare se exclud de la acordarea sporurilor pentru orele prestate peste durata normală a timpului de lucru salariații care, în mod sistematic, prestează activități peste durata normală, datorită naturii atribuțiilor de serviciu, acordându-li-se un spor la salariu.

Dacă alin. (1) și (2) ale art. 13 din Legea nr. 53/1991 reglementează ipoteza orelor suplimentare efectuate din dispoziția conducătorului compartimentului sau al sectorului de activitate, dispoziție ce nu poate fi dată decât în limita plafonului de 360 de ore anual, alin. (3), introdus prin noua reglementare, se referă la ipoteza în care activitatea prestată peste durata normală a timpului de lucru are un caracter sistematic, fiind inerentă funcției îndeplinite, întrucât este consecința naturii atribuțiilor de serviciu.

În consecință, prestarea activității suplimentare în limita a 360 de ore anual, din dispoziția conducătorului ierarhic, pe de o parte, și prestarea activității suplimentare în mod sistematic, ca urmare a naturii atribuțiilor de serviciu, pe de altă parte, sunt două situații juridice diferite, astfel încât soluția legală nu poate fi aceeași.

În sesizare se arată că „salariații din alte sectoare decât aparatul Parlamentului prestează, în mod sistematic, activități peste durata normală a timpului de lucru”. Dacă prin această constatare se înțelege că la acei salariați orele suplimentare efectuate sunt peste plafonul de 360 de ore, o asemenea situație nu poate fi reținută, deoarece textul de lege nu permite plata și efectuarea de ore suplimentare peste plafonul anual de 360 de ore, dincolo de care activitatea prestată ar avea un caracter voluntar, nefiind plătită. Efectuarea de ore suplimentare, în condițiile legii, reprezintă o altă situație juridică decât aceea ce face obiectul alin. (3) al art. 13 din Legea nr. 53/1991, care se referă la prestarea în mod sistematic de ore suplimentare, datorită naturii atribuțiilor de serviciu.

De aceea critica adusă prin sesizare, în sensul că prevederile art. 1 pct. 1 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 ar încălca prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, nu este justificată.

b) În prezent, salariile de bază pentru funcțiile de execuție, altele decât cele de specialitate specifice, din aparatul Parlamentului, al Președinției și al Guvernului, sunt mai mari cu 30% față de funcțiile de execuție din ministere și celelalte organe centrale. Prin noua reglementare se majorează acest coeficient, pentru aparatul Parlamentului, de la 30% la 45%, deci cu 15%. Această majorare este criticată în sesizare ca fiind neconstituțională, întrucât „personalul cu funcții identice din alte sectoare de activitate lucrează în aceleași condiții de muncă”.

Potrivit principiului separației dintre puterea legiuitoare și puterea executivă, Legea nr. 53/1991 reglementează indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului, iar Legea nr. 40/1991 reglementează salarizarea Președintelui României, a Guvernului, precum și a personalului Președinției, al Guvernului și al celorlalte organe ale puterii executive. Această concepție legislativă corespunde prerogativelor diferite ale autorității legislative și ale autorităților executive, față de statutul lor constituțional.

De aceea funcția publică este diferită, după cum ea se realizează în cadrul unei structuri a administrației publice, a Guvernului, a Președinției sau a aparatului Parlamentului, așa încât nici condițiile de muncă nu pot fi aceleași. În consecință, de principiu, teza egalizării nivelurilor de salarizare a personalului din structurile funcționale ale acestor autorități, susținută în sesizare, nu se justifică.

De asemenea, salariul are și semnificația unei oferte publice pentru atragerea cetățenilor într-o activitate sau alta. Acesta este un alt element ce justifică diversitatea situațiilor juridice în funcție de condițiile concrete ale fiecărei autorități.

În concluzie, situațiile fiind diferite, impunerea unui tratament egal ar avea semnificația unei uniformizări care, prin natura ei, întrucât nu ține seama de imperativul diferențierii, este contrară principiului egalității în fața legii, prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție.

De altfel, se constată că pentru situații specifice au fost legislative unele stimulente pentru anumite categorii de salariați ai administrației publice, cum sunt:

— trimestrial, până la nivelul unui salariu de bază lunar, pentru încasarea contribuțiilor datorate pentru plata ajutorului de șomaj, la bugetul asigurărilor sociale de stat, la fondurile pentru pensia suplimentară și pentru asigurările sociale și pensii pentru agricultori, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 635/1993;

— lunar, cel mult trei salarii de bază, pentru salariații care contribuie la confiscarea de bunuri, la aplicarea și încasarea de penalități, la valorificarea bunurilor confiscate și a penalităților aplicate, la restructurarea economică, supravegherea financiară, repararea valutei și la realizarea altor acțiuni dispuse de conducere, pentru acțiuni deosebite în cadrul gărzilor mobile din cadrul Direcției de supraveghere și control vamal etc.;

— lunar, cel mult un salariu de bază pentru salariații care contribuie indirect la aceste acțiuni, precum și alte stimulente reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 498/1993.

Comparând stimulentele sus-menționate cu cele instituite prin noua reglementare, se constată nu numai că sunt mai mari, dar, în plus, nu sunt supuse prelevărilor pentru șomaj și asigurări sociale.

Rezultă deci că, în funcție de specificul activității, există o diversitate de mijloace de stimulare materială, a căror necesitate este de competența exclusivă a legiuitorului, fiind o problemă de oportunitate și nu de constituționalitate, cât timp nu sunt încălcate criteriile de nediscriminare prevăzute la art. 4 din Constituție.

În sesizare, prevederile art. 1 pct. 2 din lege sunt considerate ca fiind contrare celor ale art. 16 alin. (1) din Constituție numai în ce privește majorarea cu 15% a sporului de salariu pentru salariații care îndeplinesc funcții similare cu cele din ministere și alte organe centrale. De aceea cealaltă prevedere, referitoare la majorarea cu 15% a salariilor pentru funcțiile specifice — pozițiile nr. 4 — 9 din anexa nr. 3 la Legea nr. 53/1991 —, nu face obiectul sesizării în ce privește respectarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Este de observat însă că, dacă numai această categorie, a funcțiilor specifice, ar fi legiferată, s-ar crea un dezechilibru în concepția generală a legii, care ar putea avea semnificația încălcării principiului egalității în fața legii.

Al doilea motiv de neconstituționalitate invocat se referă la încălcarea prevederilor art. 137 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare. În sesizare se arată că această prevedere constituțională nu ar fi fost respectată, întrucât noua reglementare nu prevede expres sursa de finanțare.

Având în vedere considerentele expuse, văzând și dispozițiile art. 16 alin. (1), art. 110 alin. (1), art. 137 alin. (5) și ale art. 144 lit. a) din Constituție, precum și prevederile art. 2 alin. (2) și ale art. 20 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, este constituțională, în măsura în care cheltuielile necesare pentru aplicarea acestei legi se încadrează în bugetul aprobat, conform art. 62 alin. (2) lit. b) din Constituție.

Deiberarea a avut loc la data de 24 ianuarie 1996 și la ea au participat: Ioan Muraru, președinte, Costică Bulai, Mihai Constantinescu, Ioan Deleanu, Antonie Iorgovan, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu, Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

București, 24 ianuarie 1996.
Nr. 6.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind executarea creanțelor bugetare

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. b) din Legea nr. 130/1995 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță :

TITLUL I

Încasarea și urmărirea creanțelor bugetare

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Creanțele constând în impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte sume ce reprezintă venituri publice, potrivit Legii

Potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, resursele financiare ale Camerelor sunt prevăzute în bugetele aprobate de acestea.

Noua reglementare ce face obiectul sesizării fiind o lege de completare și de modificare a Legii nr. 53/1991, rezultă că sporurile și majorările pe care le-a instituit urmează a fi suportate, ca toate celelalte drepturi reglementate de Legea nr. 53/1991, în limita fondurilor prevăzute pentru salarii în bugetele Camerelor, potrivit principiului autonomiei bugetare a acestora. De aceea, nici sub acest aspect, critica formulată nu este justificată.

Ultimul motiv de neconstituționalitate se întemeiază pe prevederile art. 110 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora, dacă o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau ale bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea informării Guvernului este obligatorie. În sesizare se arată că nu s-a solicitat această informare.

În motivarea obiecției de neconstituționalitate nu se precizează că aplicarea noii legi ar impune modificarea prevederilor bugetare, respectiv că nivelul cheltuielilor necesare pentru aplicarea acestei legi nu s-ar încadra în sumele aprobate prin buget. Potrivit art. 110 alin. (1) din Constituție, obligativitatea solicitării informării de la Guvern este condiționată însă de necesitatea modificării prevederilor bugetare, întrucât o asemenea modificare nu se poate face decât cu respectarea dispozițiilor art. 62 alin. (2) lit. b) din Constituție, potrivit cărora bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale de stat se aprobă în ședința comună a Camerelor Parlamentului. De aceea, cât timp fondurile pentru salarizare prevăzute în buget nu au fost modificate, acordarea unor sporuri de salarii nu se poate face decât în limitele aprobate, prin buget, pentru salarii. Aceasta este consecința faptului că nu orice modificare a salarizării implică necesarmente modificarea alocației bugetare pentru salarii, astfel încât, dacă o asemenea consecință nu se impune, prevederile referitoare la solicitarea informării de la Guvern, potrivit art. 110 alin. (1) din Constituție, nu-și găsesc aplicarea.

Rezultă deci că noua reglementare nu a fost adoptată prin încălcarea art. 110 alin. (1) din Constituție, cât timp cheltuielile necesare pentru aplicarea noii legi se încadrează în bugetul aprobat conform art. 62 alin. (2) lit. b) din Constituție.

privind finanțele publice, sunt creanțe bugetare ce se execută potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe.

Art. 2. — Creanțele bugetare se realizează prin încasare efectivă, prin executare silită, când este cazul, precum și prin alte modalități prevăzute în prezenta ordonanță.

Art. 3. — Încasarea și urmărirea creanțelor bugetare prevăzute la art. 1, care sunt administrate de Ministerul Finanțelor, se

asigură de către acesta și de către unitățile sale teritoriale, respectiv: direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București și Direcția generală a vămilor, pentru creanțele stabilite în vamă, prin unitățile lor subordonate.

Realizarea creanțelor bugetare prin modalitățile prevăzute la art. 2 poate fi făcută și de către alte organe, potrivit legii.

CAPITOLUL II

Titlul de creanță

Art. 4. — Titlul de creanță este actul prin care, potrivit legii, se constată și se individualizează obligația de plată privind creanțele bugetare prevăzute la art. 1, întocmit de organele de specialitate sau de persoanele împuternicite potrivit legii, astfel:

a) pentru obligațiile bugetare provenite din impozite și taxe, care se determină de către organele de specialitate pe baza declarațiilor de impunere, titlul de creanță îl constituie procesul-verbal de impunere sau, după caz, actul declarativ al contribuabilului;

b) în cazul obligațiilor bugetare care se stabilesc, potrivit legii, de către plătitor, titlul de creanță îl reprezintă documentul de evidență întocmit de acesta. Pe baza acestor evidențe, plătitorul întocmește deconturile sau declarațiile fiscale, după caz, care se depun la organul de specialitate, potrivit legii;

c) pentru diferențele constatate între obligațiile de plată determinate de plătitor și cele legal datorate, inclusiv majorările de întârziere pentru neplata la termen a impozitelor, a taxelor și a altor venituri, stabilite cu ocazia verificărilor ulterioare efectuate de organele abilitate de lege în acest scop, titlul de creanță este documentul care cuprinde rezultatele verificării sau constatării;

d) pentru obligațiile de plată în vamă, titlul de creanță îl constituie declarația vamală;

e) pentru obligațiile bugetare care se percep prin plată directă, reprezentând taxe pentru prestarea unor servicii sau taxe de timbru, titlul de creanță îl reprezintă documentul de plată sau actul pe care s-au anulat, conform legii, timbrele mobile fiscale;

f) pentru obligațiile de plată datorate, potrivit legii, din alte prestări de servicii decât cele prevăzute la lit. e) rezultate din contracte, titlul de creanță îl constituie actul încheiat între părți;

g) pentru obligațiile privind plata amenzilor, titlul de creanță este procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a amenzii, întocmit de organul prevăzut de lege;

h) în cazul amenzilor, al cheltuielilor judiciare și al altor creanțe bugetare stabilite, potrivit legii, de procuror sau de instanța judecătorească, titlul de creanță este, după caz, ordonanța procurorului, încheierea sau dispozitivul hotărârii instanței judecătorești, ori un extras, certificat, întocmit în baza acestor acte;

i) pentru obligații bugetare provenind din majorări, titlul de creanță îl constituie actul prin care se constată și se individualizează suma de plată;

j) în cazul în care asupra unei obligații de plată privind creanțele bugetare, dintre cele prevăzute la art. 1, s-a pronunțat o instanță judecătorească, suma datorată este cea stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, iar în cazul unei contestații sau cereri de revizuire adresate organului competent potrivit legii, suma datorată este cea prevăzută în decizia emisă de acesta;

k) alte documente emise de organele competente, prin care se constată și se individualizează creanțe bugetare.

CAPITOLUL III

Plata obligațiilor bugetare

Art. 5. — Plătitor al obligației bugetare este debitorul sau o altă persoană care, în numele debitorului său, potrivit legii, are obligația de a plăti, de a reține și de a vărsa, după caz, impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte venituri bugetare.

Art. 6. — Plata obligațiilor bugetare se face în numerar, prin virament sau prin anulare de timbre mobile, la termenele stabilite prin dispozițiile legale în vigoare.

Art. 7. — Pentru încasarea unor creanțe bugetare, unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor pot utiliza personal angajat prin convenții civile, plătit pe bază de tarife stabilite de Ministerul Finanțelor, aplicate la încasările realizate.

Art. 8. — Plata obligațiilor bugetare se face distinct, pentru fiecare sumă datorată în parte, în contul bugetar corespunzător, în ordinea vechimii acestora, astfel:

a) restanțele din anii precedenți, o dată cu majorările de întârziere aferente, datorate potrivit legii;

b) restanțele anului curent, o dată cu majorările de întârziere aferente, datorate potrivit legii;

c) sumele datorate la termenele legale de plată;

d) sumele cu termene scadente viitoare.

Restituirea sau rambursarea sumelor, în cazurile prevăzute de lege, se face din contul bugetar corespunzător.

Art. 9. — Obligațiile bugetare sunt scadente la termenele prevăzute de reglementările legale.

În cazul în care termenul de plată a obligației bugetare expiră într-o zi nelucrătoare, plata se consideră în termen, dacă este efectuată în ziua lucrătoare imediat următoare.

Pentru obligațiile bugetare care nu au prevăzute termene de plată prin actele normative care le-au reglementat, Ministerul Finanțelor este abilitat să stabilească aceste termene.

Art. 10. — Obligațiile bugetare stabilite de organele competente, prin documente de verificare sau de constatare, se plătesc în termen de cel mult 15 zile de la data semnării sau a comunicării documentului de verificare sau de constatare, care constituie și înștiințare de plată.

Contestațiile depuse de plătitori, cu privire la stabilirea obligațiilor bugetare efectuate cu ocazia verificărilor, nu suspendă obligația acestora la plata sumelor datorate.

Art. 11. — În cazul plăților în numerar, obligația bugetară se consideră achitată la data înscrisă în documentul de plată eliberat de unitățile de specialitate.

Pentru plătitorii care au cont bancar, data plății este data la care băncile debitează contul plătitorului pe baza instrumentelor de decontare specifice, confirmate prin ștampila și semnătura autorizată a acestora.

Art. 12. — În cazul în care obligația bugetară nu a fost achitată de debitor, la plata sumei datorate este obligat, în condițiile legii:

a) moștenitorul care a acceptat succesiunea debitorului decedat;

b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile și obligațiile persoanei juridice supuse reorganizării.

Prevederile alin. 1 se aplică și persoanelor care își asumă obligația de plată, printr-un angajament de plată sau printr-un act de garanție încheiat în formă autentică.

CAPITOLUL IV

Majorări de întârziere

Art. 13. — Orice obligație bugetară neachitată la scadență generează plata unor majorări calculate pentru fiecare zi de întârziere, până la data achitării sumei datorate, inclusiv.

În cazul constatării unor diferențe de obligații bugetare, stabilite de organele competente, calculul majorărilor de întârziere începe cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare la care s-a stabilit diferența, până în ziua plății inclusiv.

Cota majorărilor de întârziere prevăzute la alin. 1 se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor, corelat cu rata dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, la care se pot adăuga cel mult 10 procente.

Art. 14. — Băncile sunt obligate să vireze sumele reprezentând venituri bugetare în aceeași zi în care a debitat contul plătitorului. În caz contrar, majorările de întârziere datorate pentru neplata în termen, prevăzute la art. 13, sunt suportate de către bănci.

Art. 15. — La sumele reprezentând majorări de întârziere stabilite potrivit legii, la amenzile de orice fel, precum și la sumele încasate efectiv prin poprire pe salarii și pensii de la persoane fizice, nu se datorează majorări.

TITLUL II

Măsuri asiguratorii

Art. 16. — Pentru creanțele bugetare ce urmează a fi stabilite de către instanțele judecătorești, organele prevăzute la art. 24, o dată cu introducerea acțiunii împotriva debitorului, precum și persoanelor care, potrivit legii, răspund solidar cu acesta, pot cere instanței să dispună, după caz, înființarea popririi asiguratorii asupra veniturilor, a sechestrului asigurator asupra bunurilor mobile, a ipotecii asiguratoare asupra bunurilor imobile ce aparțin celor chemați în judecată, precum și orice altă măsură de indisponibilizare a veniturilor și bunurilor urmărilor, prevăzută de lege, pentru asigurarea realizării creanțelor bugetare.

Pentru acțiunile prevăzute la alin. 1 nu se datorează depunerea de cauțiuni.

Încheierea instanței, prin care s-a admis cererea prevăzută la alin. 1, de îndată ce a devenit executorie, potrivit legii, va fi comunicată organului competent.

Art. 17. — Măsurile de asigurare dispuse de instanțele judecătorești, precum și de alte organe competente, se aduc la îndeplinire de către organele de executare, potrivit dispozițiilor privind executarea silită a creanțelor bugetare, dacă legea nu prevede altfel.

Organul care aplică măsurile asiguratorii încheie un proces-verbal în care se consemnează toate operațiunile efectuate.

În temeiul încheierii instanței sau al dispoziției organului competent, veniturile și bunurile urmăribile vor fi indisponibilizate în măsura necesară asigurării realizării creanței bugetare.

În cazul inscripției ipotecare, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare, precum și o copie certificată de pe încheierea instanței sau de pe dispoziția organului competent se vor transmite organului de executare în a cărui rază teritorială este situat imobilul, care, potrivit legii, are competența de a solicita efectuarea inscripției ipotecare în registrul special de publicitate imobiliară ori în evidențele de carte funciară, după caz.

Actele de dispoziție care ar putea interveni ulterior inscripției ipotecare, prevăzute la alin. 4, sunt nule de drept față de creditorii urmăritori.

Art. 18. — Bunurile sechestrate ca măsură asiguratorie, conștând în obiecte din metale rare sau pietre prețioase, titluri de valoare, obiecte de artă și colecții de valoare, precum și în obiecte de muzeu, vor fi ridicate în mod obligatoriu.

Bunurile prevăzute la alin. 1 vor fi depuse de organul de executare, în termen de 48 de ore, la cea mai apropiată unitate a Băncii Naționale a României, ori vor fi date în custodia muzeelor sau a altor unități abilitate, după caz.

Mijloacele de plată străine vor fi sechestrate și ridicate în mod obligatoriu, urmând a fi depuse, spre păstrare, în 48 de ore, la cea mai apropiată unitate bancară abilitată să efectueze operațiuni în valută.

Bunurile prevăzute la alin. 1 și 3 se vor păstra de către unitatea la care au fost depuse, la dispoziția organului care a încuviințat luarea măsurilor asiguratorii, până la soluționarea definitivă a cauzei.

Sumele în lei, ridicate cu ocazia măsurilor de asigurare, se consemnează la unitățile abilitate, pe numele debitorului.

Depunerea bunurilor ori a sumelor prevăzute în prezentul articol se face la dispoziția organului care a încuviințat măsurile de asigurare, cărui i se va preda documentul de depunere, în termen de 3 zile de la data depunerii.

Art. 19. — În cazul în care, prin măsurile asiguratorii dispuse, nu se asigură realizarea integrală a creanței bugetare, iar organul de executare constată existența și a altor venituri sau bunuri ce pot constitui obiectul acestor măsuri, se poate cere instanței judecătorești sau organului care a încuviințat măsurile asiguratorii să hotărască completarea măsurilor dispuse anterior.

Art. 20. — În situația în care, cu prilejul aplicării măsurilor de asigurare, se găsesc bunuri deținute cu încălcarea dispozițiilor legale, vor fi sesizate organele competente, în vederea luării măsurilor corespunzătoare.

Art. 21. — Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă creanța bugetară, măsurile de asigurare pot fi aplicate și asupra bunurilor comune ce aparțin debitorului și soțului acestuia. La cererea oricărei părți, instanța va hotărî împărțirea bunurilor comune.

Art. 22. — Împotriva actelor de aplicare a măsurilor asiguratorii, cel interesat poate face contestație la instanța judecătorească competentă.

TITLUL III Executarea silită

CAPITOLUL I Dispoziții comune

Art. 23. — În cazul în care debitorul nu-și achită obligațiile de plată potrivit dispozițiilor titlului I din prezenta ordonanță, organul de executare îi va transmite o înștiințare de plată, prin care i se notifică acestuia suma de plată datorată. În termen de 15 zile debitorul urmează să-și achite obligațiile restante sau să facă dovada achitării acestora. Înștiințarea de plată este act premergător executării silite.

Dacă debitorul nu a efectuat plata în termenul prevăzut în înștiințarea de plată, organul de executare va începe executarea silită prin comunicarea unei somații, prin care îi va face cunoscut debitorului că, în termen de 15 zile, este obligat să efectueze plata sumelor datorate.

Somația va cuprinde datele de identificare a debitorului, data emiterii, semnătura și ștampila organului de executare și va fi însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu.

Somația este obligatorie și se va comunica debitorului, după cum urmează:

— prin poștă, la domiciliul sau la sediul debitorului, după caz, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire;

— prin funcționarii organelor de executare, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă privind comunicarea citațiilor și a altor acte de procedură, care se aplică în mod corespunzător, sau prin publicare în cotidiene de largă circulație.

Dovada comunicării somației potrivit alin. 4 se va înscrie, de îndată, în evidențele organului de executare și va fi păstrată la dosarul de executare.

Art. 24. — Pentru creanțele bugetare administrate de către Ministerul Finanțelor, precum și de către instituțiile publice, sunt abilitate să aducă la îndeplinire măsurile asiguratorii și să efectueze procedura de executare silită prevăzută de prezenta ordonanță organele de specialitate ale direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București și unitățile subordonate acestora, unitățile subordonate Direcției generale a vămilor numai pentru creanțele determinate în vamă, precum și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor, care sunt denumite în continuare *organe de executare*.

Personalul organelor de executare prevăzute la alin. 1, împuternicit să aplice măsurile de executare silită, îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat.

Art. 25. — Executarea silită a creanțelor bugetare poate fi pornită numai în temeiul unui titlu executoriu emis de organul competent potrivit legii, ori al unui alt înscris cărui conținut îi recunoaște caracterul de titlu executoriu.

Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța bugetară este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent, ori în alt mod prevăzut de lege.

Pentru obligațiile bugetare reprezentând impozite, taxe, contribuții, amenzi, majorări de întârziere și alte sume datorate și neachitate la termenul legal de plată, titlul executoriu îl constituie actul, emis sau aprobat de organul competent, prin care acestea se stabilesc.

În cazul în care suma neachitată la scadența din obligația bugetară a fost stabilită de organele competente ale Ministerului Finanțelor, organul de executare va întocmi, pentru fiecare creanță, câte un act distinct, denumit *titlu executoriu*, care va conține: antetul organului emitent; numele și prenumele sau denumirea debitorului, domiciliul sau sediul acestuia, precum și orice alte date de identificare; cuantumul și natura sumelor datorate; temeiul legal al puterii executorii a titlului; data întocmirii titlului, ștampila și semnătura organului de executare.

Pentru debitorii obligați în mod solidar la plata creanțelor bugetare, se va putea întocmi un singur titlu executoriu.

Art. 26. — Titlurile executorii care privesc creanțe bugetare emise de alte organe decât cele ale Ministerului Finanțelor se transmit, în termen de 15 zile, spre executare silită, potrivit legii, organelor prevăzute la art. 24, în a căror rază teritorială își are sediul sau domiciliul debitorul.

Dacă au fost luate măsuri asiguratorii, cu adresa de comunicare a titlului executoriu se vor trimite, în copie certificată, și procesele-verbale de aducere la îndeplinire a acestor măsuri.

Art. 27. — Pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmăribile, coordonarea întregii executări revenind organului în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul debitorul.

Organul de executare coordonator va sesiza în scris celelalte organe prevăzute la alin. 1, comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situația debitorului, conținutul în care se vor vărsa sumele încasate, precum și orice alte date utile privind identificarea debitorului și a bunurilor ori veniturilor supuse executării silite.

Art. 28. — În cazul debitorilor solidari, debitul se comunică spre executare unui singur organ de executare coordonator al întregii executări silite. Organul de executare coordonator este cel

în a cărui rază teritorială își are domiciliul sau sediul debitorul despre care există indicii că deține mai multe venituri sau bunuri urmăribile.

Organul de executare coordonator înscrie în întregime debitul în evidențele sale și ia măsuri de executare silită, comunicând întregul debit fiecărui organ de executare în a cărui rază teritorială domiciliază sau își au sediul ceilalți codebitori, aplicându-se dispozițiile art. 27.

Organele de executare sesizate cărora li s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidență nominală, vor lua măsuri de executare silită și vor comunica lunar organului de executare coordonator sumele realizate în contul debitorului.

Dacă organul de executare coordonator, care ține evidența întregului debit, constată că acesta a fost lichidat prin actele de executare silită, făcute de el însuși și de celelalte organe sesizate potrivit alin. 3, el este obligat să ceară, în scris, acestora din urmă să înceteze de îndată executarea silită.

Art. 29. — Organele de executare au obligația de a face demersurile necesare pentru identificarea domiciliului sau sediului debitorului, precum și a bunurilor și veniturilor lui urmăribile. În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ decât cele ale Ministerului Finanțelor, organul de executare îi va confirma primirea, în termen de 30 de zile.

Dacă debitorul nu este găsit la domiciliul sau sediul cunoscut, organul de executare este obligat să solicite organelor de poliție să facă cercetări, precum și să ceară relații de la Oficiul Registrului comerțului sau de la oricare altă persoană fizică sau juridică, ori de la alte organe competente, în scopul stabilirii locului unde se află debitorul și obținerii oricăror date deținute în legătură cu acesta.

Când se constată că domiciliul sau sediul debitorului se află în raza teritorială a altui organ de executare, titlul executoriu împreună cu dosarul executării vor fi trimise acestuia, înștiințând, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

Art. 30. — Organele de poliție, persoanele juridice și fizice, precum și celelalte organe competente prevăzute la art. 29 alin. 2 sunt obligate să dea de îndată relațiile solicitate de organul de executare, fără perceperea vreunei taxe sau vreunui tarif.

Art. 31. — La cererea organului de executare, băncile sunt obligate să-i furnizeze în scris relațiile solicitate, necesare urmăririi debitorilor prin poprire, precum și pentru luarea altor măsuri privind realizarea creanțelor bugetare, cu respectarea normelor privind secretul bancar.

Ori de câte ori este necesar, poliția are obligația să dea concursul organelor de executare, la cererea acestora, în îndeplinirea, potrivit legii, a activității de executare silită.

Art. 32. — Executarea silită se poate întinde asupra tuturor bunurilor și veniturilor debitorului, urmăribile potrivit legii.

Art. 33. — Sumele ce reprezintă veniturile bănești ale debitorului, persoană fizică, realizate din activitatea proprie, pensiile de orice fel, precum și ajutoarele sau indemnizațiile cu destinație specială sunt supuse urmăririi numai în cazurile și în limitele prevăzute de Codul de procedură civilă ori de alte dispoziții legale aplicabile în materie.

Art. 34. — În cazul debitorului, persoană fizică, nu se pot urmări, fiind necesare vieții și muncii debitorului, precum și familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel, care servesc la continuarea studiilor și la formarea profesională, precum și la exercitarea profesiei sau a altei ocupații cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfășurării activității agricole, cum sunt uneltele, semintele, îngrășămintele, furajele și animalele de producție și de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului și familiei sale, precum și obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de același fel;

c) alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare până la noua recoltă;

d) combustibilul necesar debitorului și familiei sale pentru încălzit și pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnă;

e) casa locuită de debitor și de familia sa, împreună cu anexele ei și terenul din jur. Atunci când casa are mai multe locuințe, se exceptează de la urmărire numai locuința ocupată de debitor și familia sa, precum și terenul și anexele corespunzătoare acestei locuințe;

f) obiectele necesare persoanelor handicapate sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave.

Dispozițiile alin. 2 lit. e) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanțelor bugetare rezultate din săvârșirea de infracțiuni.

Bunurile, altele decât cele prevăzute la alin. 1, valorile și sumele de bani aparținând debitorului, persoană fizică, precum și bunurile, sumele de bani și valorile proprietate a debitorului, persoană juridică, pot fi urmărite potrivit legii numai în limita valorii necesare stingerii creanței bugetare.

Art. 35. — În exercitarea atribuțiilor ce revin organelor prevăzute la art. 24, pentru aplicarea procedurii de executare silită, acestea pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte ale acestuia, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile.

Organul de executare poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare va cere autorizarea instanței judecătorești competente, aplicându-se dispozițiile Codului de procedură civilă privind ordonanța președințială;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietatea debitorului.

Accesul organului de executare în locuință, în incinta de afaceri sau în orice altă încăpere a debitorului, persoană fizică sau juridică se poate efectua între orele 8,00 — 18,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută va putea continua în aceeași zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului va avea loc și la alte ore decât cele menționate, precum și în zilele nelucrătoare, în baza autorizației prevăzute la alin. 2 din prezentul articol.

Art. 36. — În absența debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la art. 35, organul de executare nu poate să pătrundă în acestea decât în prezența unui reprezentant al poliției și a doi martori majori. Dispozițiile art. 35 alin. 2 sunt aplicabile, după caz.

Art. 37. — Cheltuielile de executare silită a creanțelor bugetare se suportă din bugetul Ministerului Finanțelor.

Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită se fac venit la bugetul de stat.

Art. 38. — Cheltuielile de orice fel necesare efectuării executării silită sunt în sarcina debitorului urmărit, dacă legea nu prevede altfel. Pe baza dovezilor privind cheltuielile făcute, suma ce urmează a fi plătită de către debitor se stabilește de către organul de executare prin proces-verbal.

În cazul în care prin titlul executoriu au fost acordate dobânzi, penalități sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele vor fi calculate de către organul de executare și consemnate într-un proces-verbal.

Pentru sumele stabilite potrivit alin. 1 și 2, procesul-verbal, semnat de conducătorul organului de executare, constituie titlu executoriu.

În cazul în care prin executarea silită efectuată nu s-au realizat obligațiile stabilite cu orice titlu în sarcina debitorului, organul de executare va întocmi un proces-verbal în care va consemna atât sumele încasate, cât și cele care nu au fost recuperate.

Art. 39. — Dacă legea nu prevede altfel, organul de executare va înceta de îndată orice executare silită, în cazul în care debitorul, o dată cu plata creanței bugetare, achită cheltuielile de executare, majorările de întârziere, dobânzile, precum și orice alte sume stabilite în sarcina sa, potrivit legii.

CAPITOLUL II

Modalități de executare silită

Art. 40. — Organele de executare pot folosi, succesiv sau concomitent, oricare dintre modalitățile de executare silită prevăzute de prezenta ordonanță.

Secțiunea 1

Executarea silită prin poprire

Art. 41. — Sunt supuse executării silită prin poprire, potrivit legii, orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, datorate cu orice titlu debitorului de către terțe persoane.

Art. 42. — Poprirea asupra veniturilor debitorilor, persoane fizice și persoane juridice, după caz, se înființează de către organul de executare printr-o adresă care va fi trimisă terțului poprit, împreună cu o copie certificată de pe titlul executoriu. Totodată, va fi înștiințat și debitorul despre înființarea poprii.

Poprirea nu este supusă validării.

Poprirea înființată anterior, ca măsură de asigurare, devine executorie prin comunicarea copieii certificate de pe titlul executoriu, făcută terțului poprit, și prin înștiințarea despre aceasta a debitorului.

Terțul poprit este obligat ca, în termen de 5 zile de la primirea comunicării ce i s-a făcut potrivit alin. 1 și 3, să înștiințeze organul de executare dacă datorează vreo sumă de bani debitorului.

Poprirea se consideră înființată la data la care terțul poprit, prin înștiințarea trimisă organului de executare, confirmă că datorează sume de bani debitorului, sau la data expirării termenului prevăzut în această înștiințare.

După înființarea poprii, terțul poprit este obligat ca, de îndată, să facă reținerile prevăzute de lege și să verse sumele reținute în contul indicat de organul de executare.

În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terțul poprit va anunța în scris despre aceasta pe creditori și, dacă aceștia nu se înțeleg asupra împărțirii sumelor reținute, terțul poprit va consemna sumele reținute la unități de specialitate. La cererea oricăruia dintre creditori sau a organului de executare, judecătoria în a cărei rază teritorială își are sediul terțul poprit va proceda la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute de lege.

Art. 43. — Pentru realizarea creanțelor bugetare, debitorii deținători de conturi bancare pot fi urmăriți prin decontare bancară. În acest caz, o dată cu comunicarea somației și a titlului executoriu, făcute debitorului potrivit art. 23, o copie certificată de pe acest titlu va fi introdusă în banca unde se află deschis contul debitorului.

Despre această măsură va fi înștiințat și debitorul.

În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate, la data sesizării băncii potrivit alin. 1, sumele în lei și în valută existente în contul debitorului sunt indisponibilizate. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a creanței, banca nu va face nici o plată care ar diminua suma supusă indisponibilizării.

Dacă debitorul face plata în termenul prevăzut în somație, indisponibilizarea menționată la alin. 3 încetează total sau parțial, corespunzător sumei achitate. În caz contrar, banca este obligată să efectueze de îndată executarea.

În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, organele bancare vor urmări executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

Dispozițiile art. 42 alin. 7 se aplică în mod corespunzător.

Art. 44. — Dacă terțul poprit înștiințează organul de executare că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu face rețineri potrivit dispozițiilor art. 42 alin. 6 și art. 43, precum și în cazul în care se invocă alte neregularități în legătură cu drepturile și obligațiile părților privind înființarea poprii, instanța judecătorească în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul terțului poprit, la cererea organului de executare ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, va menține poprirea, stabilind limitele și celelalte condiții de executare, iar în caz contrar o va desființa.

Judecata se face cu precădere.

Instanța poate aplica o amendă civilă de la 50.000 lei la 100.000 lei terțului poprit, în cazul în care acesta nu respectă obligațiile ce-i revin, potrivit legii, privind efectuarea înștiințărilor, reținerilor, precum și pentru neîndeplinirea oricărei alte obligații ce-i revine în legătură cu poprirea.

Secțiunea a 2-a

Executarea silită asupra bunurilor mobile

Art. 45. — Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea și valorificarea acestora, în temeiul unui titlu executoriu.

Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepțiile prevăzute de lege.

Înainte de a se trece la valorificarea bunurilor mobile ale debitorului, acestea trebuie sechestrate. Pentru bunurile mobile, anterior sechestrate prin aplicarea de măsuri asigurătorii, nu se va mai proceda la o nouă sechestrare pe baza titlului executoriu.

Sechestrul nu poate fi extins mai mult decât este necesar pentru acoperirea creanței bugetare.

Art. 46. — Aplicarea sechestrului se face de către organul de executare, care încheie un proces-verbal de sechestrul.

Procesul-verbal de sechestrul va cuprinde: denumirea organului de executare; indicarea locului, a zilei și a orei când s-a făcut sechestrul; numele și prenumele persoanei care aplică sechestrul, numărul legitimației și funcția acestuia; precizarea titlului executoriu în baza căruia se face executarea silită; actul normativ în baza căruia se face executarea silită; sumele datorate, pentru a căror executare se aplică sechestrul, inclusiv cele reprezentând majorări de întârziere, menționându-se și cota acestora, precum și actul normativ în baza căruia a fost stabilită obligația de plată; numele, prenumele și domiciliul debitorului, persoană fizică, ori, în lipsa acestuia, a persoanei majore care locuiește împreună cu debitorul sau denumirea și sediul debitorului, ale altor persoane majore care au fost de față la aplicarea sechestrului, precum și alte elemente de identificare a acestor persoane; data și numărul de înregistrare a somației de plată; descrierea bunurilor mobile sechestrate, pentru identificarea și individualizarea acestora, menționându-se starea de uzură și eventualele semne particulare ale fiecărui bun, precum și dacă s-au luat măsuri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se află; eventualele obiecții făcute de persoanele de față la aplicarea sechestrului; valoarea estimativă a fiecărui bun sechestrat și valoarea totală a tuturor bunurilor sechestrate; numele, prenumele și adresa persoanei în custodia căreia s-au lăsat bunurile, precum și locul de depozitare a acestora; mențiunea făcută de debitor că bunurile cuprinse în procesul-verbal nu au mai fost în prealabil sechestrate de alt organ; semnătura reprezentantului organului de executare care a aplicat sechestrul, a debitorului sau, în lipsa lui, a persoanei majore care locuiește împreună cu acesta, a altor persoane majore care au asistat la aplicarea sechestrului, precum și, când este cazul, semnătura custodelui.

Art. 47. — Din momentul întocmirii procesului-verbal de sechestrul, potrivit art. 46, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită, debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdicții atrage răspunderea, potrivit legii, a celui în culpă.

Art. 48. — Bunurile mobile sechestrate vor putea fi lăsate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare, ori vor fi ridicate și depozitate de către organul de executare.

Cel care primește bunurile în custodie va semna procesul-verbal de sechestrul.

În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare îi va stabili o indemnizație ținând seama de activitatea depusă.

Art. 49. — În cazurile în care nu au fost luate măsuri asigurătorii pentru realizarea integrală a creanței bugetare și, la începerea executării silite, se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituire sau de sustragere de la urmărire a bunurilor urmăribile ale debitorului, sechestrarea lor va putea fi aplicată o dată cu comunicarea somației de plată.

Sechestrul prevăzut la alin. 1 se va aplica numai în temeiul autorizării date de instanța judecătorească competentă, dispozițiile referitoare la ordonanța președințială din Codul de procedură civilă fiind aplicabile.

Art. 50. — În vederea valorificării, organul de executare este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestrul, precum și dacă nu au fost substituite sau degradate.

Când bunurile sechestrate, găsite cu ocazia verificării, nu sunt suficiente pentru realizarea creanței bugetare, organul de executare va face investigațiile necesare pentru identificarea și urmărirea altor bunuri ale debitorului.

Despre cele constatate, organul de executare încheie un proces-verbal, declarând sechestrate, când este cazul, bunurile găsite cu prilejul investigațiilor făcute conform alineatului precedent.

Dacă se sechestrează și bunuri gajate pentru garantarea creanțelor altor creditori, organul de executare va trimite și acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestrul.

Art. 51. — Organul de executare care constată că bunurile fac obiectul unui sechestrul anterior va consemna aceasta în procesul-verbal, la care va anexa o copie de pe procesele-verbale de sechestrul respective. Prin același proces-verbal vor declara sechestrate, când este necesar, și alte bunuri pe care le va identifica.

Bunurile prevăzute în procesele-verbale de sechestrul încheiate anterior se consideră sechestrate și în cadrul noii executări.

În cazul în care organul de executare constată că în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârșit infracțiuni, va consemna aceasta în procesul-verbal și va sesiza de îndată organele de urmărire penală competente.

Art. 52. — O dată cu aplicarea sechestrului, organul de executare face și evaluarea bunurilor sechestrate, prin organe sau persoane specializate.

Art. 53. — Dacă obligația bugetară nu este achitată în termen de 30 de zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestr, se va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepția situațiilor când, potrivit legii, instanța judecătorească a dispus desființarea sechestrului, suspendarea sau amânarea executării.

Bunurile sechestrate rămân indisponibilizate până la valorificarea acestora.

Art. 54. — Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, ținând seama atât de interesul legitim și imediat al creditorului, cât și de drepturile și obligațiile debitorului urmărit, organul de executare va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate într-una dintre modalitățile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare și care, față de datele concrete ale cauzei, se dovedește a fi mai eficientă.

În sensul alin. 1, se poate proceda la valorificarea bunurilor mobile potrivit înțelegerii părților, prin vânzare în regim de consignație, prin vânzare directă unui cumpărător sau la licitație, precum și în alte modalități admise de lege.

În termenul prevăzut la art. 53 alin. 1, debitorul poate proceda el însuși la vânzarea bunurilor sechestrate, cu acordul organului de executare, informându-l în scris despre propunerile ce i s-au făcut, indicând numele și adresa potențialului cumpărător, precum și termenul în care acesta din urmă se oferă să consemneze prețul propus.

Art. 55. — Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzarea la licitație, organul de executare este obligat să aducă la cunoștință publică celor interesați, prin anunțuri în ziare de largă circulație, precum și prin afișarea anunțului privind vânzarea, la sediul său, al consiliului local în a cărui rază teritorială se află bunurile sechestrate, la locul stabilit de organul de executare pentru a face vânzarea, precum și în orice loc public. În anunțul privind vânzarea se vor menționa următoarele:

- data, ora și locul vânzării;
- bunurile care se vând;
- prețul lor minim, stabilit conform art. 52, de la care se pornește licitația.

Anunțul prevăzut la alin. 1 va cuprinde data afișării, semnătura organului de executare și ștampila acestuia.

Publicitatea prevăzută la alin. 1 se va face cu cel puțin 10 zile înainte de data fixată pentru desfășurarea vânzării. Totodată, despre data, ora și locul vânzării vor fi înștiințați debitorul, precum și custodele, dacă a fost desemnat în cauză.

Vânzarea se va putea face de îndată după sechestrarea bunurilor, dacă acestea sunt supuse degradării sau alterării.

Art. 56. — După adjudecarea bunului, adjudecatorul este obligat să depună imediat întregul preț, în numerar sau cu ordin de plată. În caz contrar, procedura vânzării prin licitație se va relua în termen de 3 zile, cheltuielile efectuate cu vânzarea fiind în sarcina adjudecatorului, dispozițiile art. 38 fiind aplicabile.

Despre desfășurarea licitației și rezultatul ei, organul de executare va întocmi un proces-verbal care va fi semnat de el, de debitor, când acesta participă la executare, sau de înlocuitorul acestuia, precum și de adjudecatorul cumpărător.

Organul de executare va elibera fiecărui cumpărător un document, care va cuprinde: organul emitent, data vânzării, numele cumpărătorului, indicarea bunurilor cumpărate și a prețului plătit.

Art. 57. — Dacă la primul termen de licitație nu s-a obținut cel puțin prețul de începere al vânzării, în următoarea perioadă de 60 de zile se va fixa încă un termen de licitație, la care acest preț va putea fi redus cu 10%. Dacă acest preț nu poate fi obținut, bunurile se pot vinde la cel mai mare preț oferit.

În cazul în care, după efectuarea procedurii prevăzute la alin. 1, bunurile mobile nu au fost valorificate, acestea se restituie debitorului, creanța bugetară urmând a fi stinsă prin una dintre modalitățile de stingere a creanței prevăzute de prezenta ordonanță.

Secțiunea a 3-a

Executarea silită a bunurilor imobile

Art. 58. — Bunurile imobile ale debitorului pot fi supuse executării silită, în afară de cazurile în care legea dispune altfel.

În cazul în care imobilul urmărit este situat în raza teritorială a altui organ de executare decât acela unde se află sediul sau domiciliul debitorului, se va proceda potrivit art. 27.

Organul de executare va întocmi un proces-verbal de identificare a bunului imobil supus executării, dispozițiile art. 46 aplicându-se în mod corespunzător.

Art. 59. — Cu 5 zile înainte de a se trece la executarea silită imobiliară, debitorului i se comunică o somație care va cuprinde toate datele de identificare a imobilului urmărit, precum și mențiunea că s-a luat măsura înscrierii somației în evidențele de publicitate imobiliară.

O dată cu comunicarea făcută debitorului, somația va fi trimisă organului competent în a cărui rază teritorială se află imobilul, pentru înscriere în evidențele de publicitate imobiliară. Dispozițiile art. 17 alin. 4 și 5 se aplică în mod corespunzător.

Art. 60. — Imobilele urmărite silit de către organele de executare se valorifică prin vânzare la licitație publică, vânzare directă sau alte modalități admise de lege. Prevederile art. 54 se aplică în mod corespunzător.

Art. 61. — Autoritățile care țin evidențele de publicitate imobiliară vor comunica organelor de executare, la cererea acestora, drepturile reale și alte sarcini care grevează imobilul urmărit, precum și titularii acestora, care vor fi înștiințați de către organul de executare și chemați la termenele fixate pentru vânzarea imobilului și distribuirea prețului.

Art. 62. — Creditorii debitorului, alții decât titularii drepturilor menționate la art. 61, sunt obligați ca, în termen de 30 de zile de la înscrierea somației în evidențele de publicitate imobiliară, să comunice în scris organului de executare titlurile executorii pe care le au pentru imobilul prevăzut în somație.

Art. 63. — După comunicarea somației și în tot cursul executării silită, organul de executare poate numi un administrator-sechestr, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmărit, a chirii, arendeii și a altor venituri obținute din administrarea acestuia, inclusiv cele referitoare la apărarea în litigii privind imobilul respectiv.

Administrator-sechestrul poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.

Administratorul-sechestrului va consemna veniturile încasate potrivit alin. 1 la unitățile abilitate și va depune recipisa la organul de executare.

Când administrator-sechestrul este numită o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare îi va fixa o indemnizație ținând seama de activitatea depusă.

Art. 64. — Evaluarea bunurilor imobile supuse executării silită se va face potrivit prevederilor art. 52.

Art. 65. — Vânzarea la licitație se ține la locul unde se află imobilul sau la locul stabilit de organul de executare, după caz.

Primul termen de licitație se va putea fixa numai după expirarea termenului de 30 de zile de la comunicarea somației la care se referă art. 59.

Cu cel puțin 10 zile înainte de data fixată pentru ținerea licitației, organul de executare este obligat să aducă la cunoștință celor interesați, prin anunțuri în ziare de largă circulație, precum și prin afișarea anunțurilor de vânzare pe imobilul scos la vânzare, la sediul său și al consiliului local în a cărui rază teritorială este situat imobilul, precum și la locul stabilit pentru ținerea licitației, dacă acesta este altul decât cel unde se află imobilul. Când se consideră necesar, publicitatea vânzării se poate face și prin orice alte mijloace de informare. Totodată, despre data, ora și locul licitației vor fi înștiințați și debitorul și administratorul-sechestrului.

Anunțul de vânzare la licitație va cuprinde datele de identificare a imobilului și descrierea lui sumară, indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale și a celorlalte sarcini înscrise în evidențele de publicitate imobiliară care grevează imobilul, condițiile vânzării, prețul la care a fost evaluat imobilul, data, ora și locul vânzării, numele și domiciliul sau denumirea și sediul debitorului, precum și cele ale creditorilor urmăritori, titlul executoriu în temeiul căruia se face executarea, data afișării anunțului, semnătura și ștampila organului de executare.

Oferta de cumpărare se va prezenta în scris organului de executare, însoțită de dovada plății sumei reprezentând 10% din valoarea imobilului.

În cazul în care adjudecarea nu s-a făcut în favoarea celui care a făcut oferta de cumpărare, acestuia i se va restitui suma depusă.

Pentru fiecare termen de licitație, ulterior celui prevăzut la alin. 2, se va face o nouă publicitate a vânzării.

Art. 66. — La termenul de licitație organul de executare va citi mai întâi anunțul de vânzare și ofertele scrise permise până la

acea dată. Licităția va începe de la cel mai mare preț din ofertele scrise, dacă acesta este superior celui la care s-a făcut evaluarea potrivit art. 52, iar în caz contrar, ea va începe de la acest din urmă preț.

Dacă nu s-a obținut prețul la care s-a făcut evaluarea imobilului, se va fixa un nou termen, de cel mult 30 de zile, când licitația începe de la același preț.

În cazul în care imobilul nu a fost vândut nici la a doua licitație, se va fixa un al treilea termen de licitație, de cel mult 30 de zile, când imobilul poate fi vândut la cel mai mare preț oferit.

În condițiile și la termenele stabilite cu acordul organului de executare și, când este cazul, cu acordul creditorului care participă la urmărirea pentru realizarea unei alte creanțe decât cea bugetară, cumpărătorii, persoane fizice, pot să plătească prețul în cel mult 12 rate lunare, cu un avans de minimum 50% din prețul de adjudecare a imobilului și cu plata unei dobânzi stabilite la nivelul dobânzii de referință a Băncii Naționale a României. Cumpărătorii nu vor putea înstrăina imobilul decât după plata în întregime a prețului.

Art. 67. — Organul de executare va întocmi un proces-verbal de licitație în care se va consemna rezultatul acesteia, arătându-se și modul în care s-a desfășurat.

Procesul-verbal de licitație se va semna de organul de executare și de cumpărător sau de reprezentantul împuternicit al acestuia.

Procesul-verbal de licitație se va preda cumpărătorului după achitarea integrală a prețului. Când vânzarea s-a făcut cu plata în rate, cumpărătorului i se va preda procesul-verbal după plata avansului din preț, stabilit în condițiile art. 66 alin. 4.

Procesul-verbal de licitație în care s-a consemnat vânzarea cu plata în rate se va transmite organului de executare coordonator și creditorului. Totodată, un exemplar al aceleiași proces-verbal va fi trimis organelor competente pentru înscrierea în evidențele de publicitate imobiliare a interdicției de înstrăinare a imobilului, până la plata integrală a prețului.

Procesul-verbal de licitație constituie titlu de proprietate pentru imobilul transmis, pe baza căruia se face transcrierea sau intabularea, după caz, la organele competente pe a căror rază teritorială este situat imobilul.

În cazul în care cumpărătorul, căruia i s-a încuviințat plata prețului în rate, nu plătește restul de preț în condițiile și la termenele stabilite, el va putea fi executat silit pentru plata sumei datorate, procesul-verbal de licitație constituind titlu executoriu.

Art. 68. — Dacă imobilul urmărit nu a putut fi valorificat prin vânzare la licitație, în condițiile art. 65—67, organul de executare va repeta procedura de licitație cel puțin o dată pe an în termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

Cât timp, potrivit alin. 1, poate avea loc reluarea procedurii de licitație, se menține indisponibilizarea imobilului, dispusă potrivit art. 59 alin. 2. În aceeași perioadă, organul de executare, după caz, va putea lua măsura numirii, menținerii ori schimbării administratorului-sechestrului sau va putea proceda la valorificarea imobilului în orice mod admis de lege.

Art. 69. — Procedura de executare silită a imobilului încetează în cazul în care acesta nu poate fi valorificat în nici una dintre modalitățile admise de dispozițiile legale.

După încetarea executării potrivit alin. 1, se vor lua măsuri de radiere a inscripției ipotecare, precum și pentru îndeplinirea procedurii prevăzute de lege pentru stingerea creanței bugetare.

Secțiunea a 4-a

Eliberarea și distribuția sumelor realizate prin executare silită

Art. 70. — Suma de bani realizată prin executare silită se eliberează creditorului, prin modalitățile de plată admise de lege, până la acoperirea integrală a drepturilor sale.

Dacă suma ce reprezintă atât creanța bugetară, cât și cheltuielile de executare, este mai mică decât suma realizată prin vânzarea la licitație, cu diferența se va proceda la compensare, potrivit art. 87, sau se restituie, la cerere, debitorului.

Art. 71. — În cazul în care executarea silită, de competența organelor prevăzute la art. 24, a fost pornită de mai mulți creditori sau când, până la eliberarea sau distribuția sumei rezultate din executare, au depus și alți creditori titlurile lor executorii, aceste organe vor proceda la distribuția sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanțele reprezentând cheltuielile de orice fel, făcute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror preț se distribuie;

b) creanța reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensii, ajutoare pentru incapacitate temporară de muncă,

pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătății, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății;

c) creanțele rezultând din obligații de întreținere, alocații pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

d) creanțele statului provenite din impozite, taxe și din alte obligații fiscale stabilite potrivit legii, din contribuții la bugetul asigurărilor sociale de stat, precum și la fondurile speciale;

e) creanțele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

f) creanțele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietății publice prin fapte ilicite;

g) creanțele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, precum și din chirii;

h) creanțele reprezentând amenzi convenite bugetului de stat sau bugetelor locale, după caz;

i) alte creanțe.

Pentru plata creanțelor care au aceeași ordine de preferință, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditori, proporțional cu creanța fiecăruia.

Art. 72. — Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de preferință conservate, în condițiile prevăzute de lege, la distribuția sumei rezultate din vânzarea bunului, creanțele lor vor fi plătite înaintea creanțelor prevăzute la art. 71 alin. 1 lit. g).

Creanțele garantate prin gaj sau prin ipotecă, constituite asupra bunului urmărit, vor fi plătite din prețul acestui bun, chiar înaintea creanțelor prevăzute la art. 71 alin. 1 lit. b)—i) inclusiv, dacă restul bunurilor și veniturilor urmărilor ale debitorului asigură plata acestor din urmă creanțe. În caz contrar, plata fiecărei creanțe se va face potrivit ordinii de preferință stabilite de același articol.

Cheltuielile de judecată și dobânzile sau alte asemenea accesorii ale creanței principale prevăzute în titlul executoriu vor urma ordinea de preferință a creanței principale.

Art. 73. — În cazul vânzării bunurilor grevate printr-un drept de gaj, ipotecă sau alte drepturi reale, despre care a luat cunoștință în condițiile art. 50 alin. 4 ori ale art. 61, organul de executare este obligat să înștiințeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini pentru a participa la distribuția prețului.

Creditorii care nu au participat la executarea bunurilor mobile pot depune titlurile lor executorii în vederea participării la distribuția prețului, numai până la întocmirea de către organele de executare a procesului-verbal de distribuție a prețului.

Art. 74. — Eliberarea sau distribuția sumei rezultate din executarea silită se va face numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare va proceda, după caz, la eliberarea sau distribuția sumei, cu înștiințarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile executorii.

Art. 75. — Despre eliberarea sau distribuția sumei rezultate din executarea silită, organul de executare va întocmi de îndată un proces-verbal care se va semna de toți cei prezenți la aceasta.

Cel nemulțumit de modul în care se face eliberarea sau distribuția sumei rezultate din executarea silită poate cere organului de executare să consemneze în procesul-verbal obiecțiile sale.

CAPITOLUL III

Contestația la executare silită

Art. 76. — Cei interesați pot face contestație împotriva oricărei executări silită, fiecărui act de executare silită efectuat de organele de executare competente, precum și în cazul în care acest organ refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu, în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o procedură care să prevadă posibilitatea ca o instanță competentă să se pronunțe asupra acestuia.

Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

Art. 77. — Contestația la executare se poate face în termen de 15 zile de la data când:

a) testatorul, din comunicarea somației sau din altă înștiințare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silită sau în alt mod, a luat cunoștință de executarea ori de actul de executare pe care le contestă;

b) contestatorul a luat cunoștință, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoștință, potrivit lit. a), de eliberarea sau de distribuirea sumelor pe care le contestă.

Contestația, prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit, poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.

Art. 78. — Până la judecarea contestației, instanța, la cerere, prin încheiere motivată, poate suspenda executarea silită.

O dată cu încuviințarea suspendării, contestatorul va putea fi obligat să depună o cauciune, dar nu mai mult decât suma ce reprezintă obligația bugetară pentru care se face executarea silită și cheltuielile de executare. La stabilirea cauciunii, instanța va ține seama de înscrisul constatator al dreptului invocat de contestator, de starea solvabilității sale, de valoarea bunurilor supuse executării silită, de cuantumul sumei datorate, precum și de orice alte date ce interesează soluționarea contestației.

În cazuri urgente, președintele instanței, potrivit alin. 1, poate dispune suspendarea executării silită, fără citarea părților și fără depunerea unei cauciuni.

Art. 79. — La judecarea contestației, instanța va cita și organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, își are sediul sau domiciliul terțului poprit.

Art. 80. — La cererea oricărei părți interesate, instanța poate decide, în cadrul contestației la executare, asupra împărțirii bunurilor pe care debitorul le deține în proprietate comună cu alte persoane.

Art. 81. — Instanța care a admis contestația, o dată cu desființarea executării, va dispune, prin aceeași hotărâre, să i se restituie celui îndreptățit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor sau din reținerile prin poprire.

CAPITOLUL V

Înlesniri la plata obligațiilor bugetare

Art. 82. — La cererea temeinic justificată a debitorilor, Ministerul Finanțelor, consiliile locale și ceilalți ordonatori principali de credite care administrează impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare pot acorda:

a) amânări și eșalonări la plata impozitelor, taxelor și a altor obligații bugetare;

b) scutiri și reduceri de impozite și taxe, în condițiile legii;

c) amânări, eșalonări, scutiri sau reduceri de majorări de întârziere.

Eșalonările la plată pot începe prin acordarea unui termen de grație de până la 6 luni.

Pentru creanțele bugetare pentru care s-au depus cereri de înlesniri la plată, executarea silită nu va fi pornită sau nu va fi continuată, după caz, până la data comunicării modului de soluționare a acestora.

Prin ordin al ministrului finanțelor, se vor stabili procedura și competențele de acordare a înlesnirilor la plata privind creanțele bugetare administrate de Ministerul Finanțelor. Ceilalți ordonatori principali de credite vor stabili, cu avizul Ministerului Finanțelor, procedura și competențele de acordare a înlesnirilor privind plata sumelor ce se varsă la bugetele pe care le administrează acești ordonatori.

Înlesnirile la plată pot fi acordate atât înaintea începerii executării silită, cât și în timpul efectuării acesteia.

Art. 83. — Pe perioada amânării sau a eșalonării se datorează majorările stabilite și calculate potrivit dispozițiilor legale.

Art. 84. — Nerespectarea condițiilor și a termenelor în care s-au aprobat înlesnirile la plată atrage nulitatea acestora și executarea silită pentru întreaga sumă neplătită.

Art. 85. — Pe perioada pentru care s-au acordat amânări și eșalonări la plata creanțelor bugetare, cursul prescripției se suspendă.

TITLUL IV

Dispoziții privind compensarea, restituirea, scăderea pentru cauze de insolvabilitate și anularea obligațiilor bugetare

Art. 86. — Se compensează sau se restituie plătitorului următoarele sume:

a) cele plătite fără existența unui titlu de creanță;

b) cele plătite în plus față de obligația bugetară;

c) cele plătite ca urmare a unei erori de calcul;

d) cele plătite ca urmare a aplicării eronate a prevederilor legale;

e) cele de rambursat de la bugetul de stat, potrivit legii;

f) cele stabilite prin hotărâri sau decizii ale organelor jurisdicționale sau administrative.

Art. 87. — Sumele plătite în plus se compensează după cum urmează:

— cu obligații bugetare restante din anii precedenți;

— cu obligații bugetare scadente din anul în curs;

— cu obligații bugetare viitoare, numai la cererea plătitorului.

În sensul alineatului precedent, prin *obligații bugetare din anii precedenți* se înțelege debitul provenit din impozite, taxe și alte venituri bugetare, precum și majorările de întârziere aferente.

Art. 88. — Compensarea sumelor se face de organul de specialitate competent, din oficiu sau la cererea plătitorului, în termen de 30 de zile, cu alte obligații bugetare, indiferent de natura lor.

Art. 89. — Organul competent va înștiința în scris pe plătitor despre măsura compensării, luată potrivit art. 87, în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.

Art. 90. — Rambursarea sumelor provenind din taxa pe valoarea adăugată și din accize, precum și restituirea taxelor de timbru și a altor venituri bugetare se fac conform prevederilor legale aplicabile în materie.

Art. 91. — Dreptul de a cere compensarea sau restituirea sumelor privind obligațiile bugetare se prescrie în termen de 3 ani de la data încheierii anului financiar în care a luat naștere dreptul la compensare sau la restituire.

Art. 92. — Organele de executare prevăzute la art. 24, în scopul realizării creanțelor bugetare, pot conveni, potrivit legii, cu debitorul sau cu terțe persoane juridice sau fizice, transmiterea sau stingerea obligațiilor bugetare legale.

Art. 93. — Obligațiile bugetare urmărite de organele de executare pot fi scăzute din evidența acestora în cazul când debitorul respectiv se găsește în stare de insolvabilitate.

Procedura de insolvabilitate este aplicabilă în următoarele situații:

a) debitorul nu are venituri sau bunuri urmăribile;

b) când, după încetarea executării silită, pornite împotriva debitorului, rămân debite neachitate;

c) debitorul a dispărut sau a decedat fără să lase avere;

d) debitorul nu este găsit la ultimul domiciliu sau sediu cunoscut și, la acestea ori în alte locuri unde există indicii că a avut avere, nu se găsesc venituri sau bunuri urmăribile;

e) debitorul a fost supus procedurii de reorganizare și lichidare judiciară care, potrivit legii, a fost încheiată;

f) când, potrivit legii, debitorul, persoană juridică, își încetează existența în alt mod decât cel prevăzut la lit. e) și au rămas neachitate obligații bugetare.

Art. 94. — În cazurile când se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile după declararea stării de insolvabilitate, organele de executare vor lua măsurile necesare de redebitare a sumelor și de executare silită.

Art. 95. — În situații deosebite, cum sunt calamități naturale, stare de necesitate și altele asemenea, la propunerea Ministerului Finanțelor, Guvernul poate aproba anularea unor categorii de obligații bugetare.

Art. 96. — În situațiile în care cheltuielile de executare pot fi mai mari decât obligațiile bugetare supuse executării silită, organele Ministerului Finanțelor pot aproba anularea debitorilor respective.

TITLUL V

Prescripția dreptului de a cere executarea silită

Art. 97. — Termenele de prescripție a dreptului de a cere executarea silită privind o creanță bugetară încep la data când, potrivit legii, se naște acest drept.

Art. 98. — Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor bugetare se prescrie după cum urmează:

a) în termen de 5 ani de la data nașterii dreptului de a cere executarea silită pentru creanțele bugetare provenind din impozite, taxe, alte contribuții stabilite potrivit legii, precum și din majorările aferente;

b) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului de a cere executarea silită pentru alte creanțe bugetare decât cele prevăzute la lit. a), precum și majorările aferente.

Art. 99. — Termenele de prescripție prevăzute la art. 98 se întrerup:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii, în orice alt mod, a datoriei;

c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;

d) pe data întocmirii, în condițiile prezentei ordonanțe, a actelor de constatare a insolvenței debitorului;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 100. — Termenele de prescripție prevăzute la art. 98 se suspendă:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) în cazurile și în condițiile în care suspendarea executării silite este prevăzută de lege ori a fost dispusă de instanța judecătorească sau de alt organ competent;

c) cât timp amânarea sau eşalonarea plății creanței bugetare are loc ca urmare a înlesnirilor la plată, dispuse prin lege sau hotărâre a Guvernului, precum și pe timpul amânării sau eşalonării aprobate de organul competent;

d) pe timpul cât debitorul s-a obligat să facă plata datoriei, conform angajamentului acestuia aprobat de organul competent;

e) cât timp debitorul, cu rea-credință, își sustrage veniturile și bunurile de la executarea silită;

f) în perioada prevăzută la art. 68 pentru realizarea executării silite.

Art. 101. — Sumele achitate de către debitor în contul unor obligații bugetare, după împlinirea termenului de prescripție, nu se restituie.

TITLUL VI

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 102. — Organul de executare este în drept ca, pentru creanțele bugetare datorate de comercianții, persoane fizice, și societăți comerciale, să ceară instanțelor judecătorești competente începerea procedurii de reorganizare și de lichidare judiciară, în condițiile legii.

Art. 103. — Cererile prevăzute la art. 102 se vor înainta instanțelor judecătorești numai cu aprobarea Ministerului Finanțelor și sunt scutite de consemnarea vreunei cauțiuni.

Art. 104. — În cazul în care asupra acelorși venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanțe bugetare, cât și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale, întreaga executare silită se va face potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe.

Art. 105. — Ministerul Finanțelor și organele sale teritoriale sunt scutite de taxe pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea realizării creanțelor bugetare.

Art. 106. — Confiscările dispuse potrivit legii se aduc la îndeplinire de către organele care au dispus confiscarea, iar cele dispuse prin hotărâri judecătorești sau prin acte de urmărire penală se aduc la îndeplinire prin executorii judecătorești.

Pedeapsa confiscării totale sau parțiale nu împiedică urmărirea bunurilor supuse confiscării pentru realizarea creanțelor de orice fel.

Art. 107. — Sumele în lei confiscate, precum și cele realizate din vânzarea bunurilor confiscate — mai puțin cheltuielile impuse de valorificare — se fac venit la bugetul de stat.

Mijloacele de plată în valută, confiscate, se depun la Banca Națională a României, contravaloarea acestora în lei urmând a se vira în contul bugetului de stat.

Art. 108. — Creanțele bugetare, altele decât cele pentru care executarea silită se efectuează de către organele Ministerului Finanțelor prevăzute la art. 24, se execută prin împuterniciți proprii ai organelor administrației publice centrale sau locale, după caz.

Art. 109. — În aplicarea prezentei ordonanțe, potrivit competenței prevăzute de lege, se vor adopta acte normative de aplicare, după caz, prin hotărâri ale Guvernului, ordine ale ministrului finanțelor, precum și prin hotărâri ale altor organe de specialitate ale administrației publice.

Art. 110. — Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanțelor bugetare, se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor.

Art. 111. — Funcționarii publici din cadrul Ministerului Finanțelor și al organelor sale subordonate, inclusiv persoanele care nu mai dețin această calitate, sunt obligați să păstreze secretul asupra informațiilor pe care le dețin, ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

Informațiile referitoare la impozite, taxe și alte obligații bugetare ale plătitorilor pot fi transmise numai în următoarele situații:

a) altor organe cu atribuții fiscale, în scopul realizării unor obligații ce decurg din aplicarea unei legi;

b) unui organ din domeniul muncii și protecției sociale care face plăți de asigurări sociale sau alte plăți similare;

c) autorităților fiscale ale altor țări, în baza unei convenții pentru evitarea dublei impunerii;

d) autorităților judiciare competente, potrivit legii.

Organul sau autoritatea care primește informații fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informațiilor primite.

Informații referitoare la plătitori pot fi transmise și unor organe sau autorități, altele decât cele prevăzute la alin. 2, care le solicită, dar numai cu consimțământul scris al plătitorului.

Nerespectarea obligației de păstrare a secretului fiscal atrage răspunderea potrivit legii.

Art. 112. — Prezenta ordonanță se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă în măsura în care aceasta nu dispune altfel.

Art. 113. — Până la 31 decembrie 1996 nu se datorează majorări pentru impozite, taxe și alte venituri bugetare pentru care s-au acordat, în condițiile legii, eşalonări sau amânări la plată.

Art. 114. — Executările silite în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se vor continua potrivit dispozițiilor acesteia, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.

Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se socotesc după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

Art. 115. — Prezenta ordonanță intră în vigoare în termen de 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

Art. 116. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă: Decretul nr. 221/1960 cu privire la executarea silită împotriva persoanelor fizice a plății impozitelor și a taxelor neachitate în termen și a creanțelor bănești ale organizațiilor socialiste, precum și cu privire la executarea confiscării, și H.C.M. nr. 792/1960 pentru aplicarea Decretului nr. 221/1960, cu modificările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

R E P U B L I C Ă R I

L E G E A Nr. 53/1991*)

privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României

Art. 1. — Indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salariile personalului din aparatul Parlamentului se acordă ținând seama de rolul, importanța și răspunderea ce le revin în exercitarea funcției.

Senatorilor și deputaților care dețin funcția de membru al Guvernului, în perioada exercitării acesteia, li se aplică, în privința salarizării, dispozițiile Legii nr. 40/1991 cu privire la salarizarea Președintelui și Guvernului României, precum și a personalului Președinției, Guvernului și al celorlalte organe ale puterii executive.

Senatorii și deputații, membri ai Guvernului, vor primi diurna de ședință aferentă pentru ședințele Senatului și Camerei Deputaților la care participă în calitate de parlamentari.

Art. 2. — Indemnizațiile lunare ale senatorilor și deputaților, precum și pentru funcțiile din birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, din birourile comisiilor permanente ale celor două Camere și pentru președinții grupurilor parlamentare sunt cele prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 3. — Salariile de bază ale unor funcții de conducere specifice din aparatul Parlamentului sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 4. — Salariile de bază pentru funcțiile de execuție de specialitate specifice din aparatul Parlamentului sunt prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 5. — Persoanele care coordonează activitatea unor compartimente sau sectoare au salariile de bază corespunzătoare funcției de execuție de specialitate specifice sau, după caz, a funcției de execuție în care sunt încadrate, la care se adaugă o indemnizație de conducere, potrivit anexei nr. 4, care face parte din salariul de bază, diferențiată în raport cu răspunderea funcției de conducere îndeplinite, precum și cu ponderea muncii respective față de activitatea de execuție pe care o realizează.

Art. 6. — Salariații încadrați în funcții de execuție, care primesc sarcina de coordonare sau realizare a unor programe, activități, studii complexe și altele asemenea, beneficiază, pe perioada cât îndeplinesc această sarcină, de o indemnizație care face parte din salariul de bază, în limitele prevăzute în anexa nr. 4, stabilită în raport cu complexitatea sarcinii primite.

Art. 7. — (1) Pentru rezultate deosebite obținute în activitatea desfășurată, salariații beneficiază de un salariu de merit lunar, de până la 15% din salariul de bază și care face parte din acesta. Salariul de merit se poate acorda numai după o perioadă de 6 luni de la angajare.

(2) Salariații care beneficiază de salariu de merit, precum și cuantumul acestuia se stabilesc, o dată pe an, de regulă după adoptarea bugetului, în raport cu rezultatele obținute în activitatea desfășurată. Activitatea acestor salariați se analizează în fiecare an și, în raport cu rezultatele obținute, se stabilește menținerea sau retragerea salariului de merit.

(3) Salariul de merit poate fi acordat, anual, pentru cel mult 15% din numărul total de posturi prevăzut în statul de funcții.

Art. 8. — Majorarea salariului de bază pentru salariații încadrați în funcții de execuție de specialitate specifice, prevăzute în anexa nr. 3, și a indemnizației de conducere se face o dată pe an, de regulă după adoptarea bugetului, ținând seama de calitățile personale reflectate în rezultatele obținute în activitatea profesională.

Art. 9. — (1) Salariile de bază pentru funcțiile de execuție, altele decât cele de specialitate specifice, sunt diferențiate pe funcții și, în cadrul fiecărei funcții, pe grade sau trepte profesionale. Salariile de bază pentru fiecare grad sau treaptă profesională sunt stabilite pe 3—4 gradații.

(2) Trecerea salariaților, încadrați în funcții de execuție, în gradația imediat superioară se face o dată pe an, de regulă după adoptarea bugetului.

(3) La trecerea în gradația imediat superioară se ține seama de calitățile personale concretizate prin rezultatele obținute în activitatea profesională. Vechimea minimă necesară pentru trecerea într-o gradație superioară este de doi ani.

(4) În mod excepțional, Biroul permanent, la propunerea secretarului general, poate reduce la jumătate vechimea minimă prevăzută la alin. (3).

Art. 10. — (1) Angajarea și avansarea în funcție, în grade sau trepte profesionale, a personalului de execuție, altul decât cel de specialitate specific, se fac prin concurs sau examen, în condițiile legii, în raport cu competența profesională și rezultatele obținute în activitate. Salariul de bază ce se acordă la avansare este în toate cazurile cel prevăzut la gradația 1 a funcției respective.

(2) Vechimea minimă în grad sau treaptă profesională pentru avansarea în gradul sau treapta imediat superioară este de cel puțin doi ani. Fac excepție de la această prevedere persoanele încadrate în funcțiile prevăzute cu salariu de debutant.

(3) Persoanele încadrate cu salariu de debutant vor fi salarizate astfel până la expirarea perioadei de probă. Avansarea în gradul sau treapta profesională imediat superioară se face pe bază de examen sau concurs.

(4) Biroul permanent, la propunerea secretarului general, poate aproba, în mod excepțional, prezentarea la concurs sau examen pentru avansare în gradul sau treapta profesională imediat superioară, fără îndeplinirea condiției de vechime minimă prevăzută la alin. (2).

Art. 11. — Salariații care trec din funcții cu salarii fixe sau între limite, pe funcții la care salariile sunt stabilite pe gradații, se încadrează prin numire la gradația care să le asigure un salariu de bază apropiat de cel avut.

Art. 12. — (1) Persoanele salarizate potrivit prezentei legi beneficiază, la funcția de bază, de un spor de vechime în muncă de până la 25%, calculat la salariul de bază corespunzător timpului efectiv lucrat în program normal de lucru, astfel:

Tranșe de vechime în muncă	Procente din indemnizația lunară sau din salariul de bază
— de la 3 la 5 ani	5
— de la 5 la 10 ani	10
— de la 10 la 15 ani	15
— de la 15 la 20 ani	20
— peste 20 ani	25

(2) Sporul de vechime în muncă se plătește cu începere de la data de 1 a lunii următoare aceleia în care s-a împlinit vechimea în muncă.

(3) Sporul de vechime în muncă se ia în calcul la stabilirea pensiilor și a indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă.

(4) Salariații pensionari pentru limită de vârstă care se reangajează în muncă, potrivit legii, beneficiază de sporul de vechime corespunzător vechimii în muncă realizate după data pensionării.

Art. 13. — (1) Orele prestate peste durata normală a timpului de lucru de personalul încadrat în funcții de execuție se compensează cu timp liber corespunzător. Dacă munca astfel prestată nu a putut fi compensată cu timp liber corespunzător, orele suplimentare se vor salariza cu un spor din salariul de bază astfel:

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 2 din 30 ianuarie 1996, publicată la pag. 1, dându-se articolelor și alineatelor o nouă numerotare.

Legea nr. 53/1991 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 august 1991, modificată și republicată în temeiul Legii nr. 41/1993, și a mai fost modificată prin Legea nr. 42 din 28 iunie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 30 iunie 1994 și prin Ordonanța Guvernului nr. 39 din 5 august 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 29 august 1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 134 din 24 decembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 30 decembrie 1994.

a) 50% din salariul de bază pentru primele două ore de depășire a duratei normale a zilei de lucru;

b) 100% din salariul de bază pentru orele următoare. Cu spor de 100% se plătesc și orele lucrate în zilele de repaus săptămânal sau în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările legale în vigoare, nu se lucrează.

(2) Munca peste durata normală a timpului de lucru poate fi prestată și sporurile prevăzute la alin. (1) se pot plăti numai dacă efectuarea orelor suplimentare a fost dispusă de conducătorul compartimentului sau sectorului de activitate, fără a depăși 360 de ore anual.

(3) Salariații care, prin natura atribuțiilor de serviciu, prestează, în mod sistematic, activitate peste durata normală a timpului de lucru, precum și pentru activitățile desfășurate în zilele nelucrătoare, și cărora nu li se poate acorda timp liber corespunzător primesc, în raport cu depășirea programului normal de lucru, în locul drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2), un spor de 10—25%, calculat la salariul de bază și care face parte din acesta. Categoriile de salariați și condițiile de acordare a sporului pentru muncă sistematică peste programul normal de lucru se stabilesc de Biroul permanent al fiecărei Camere, printr-un regulament.

Art. 14. — (1) Salariații care lucrează în condiții grele de muncă primesc un spor de până la 15% din salariul de bază. Locurile de muncă și categoriile de salariați se stabilesc potrivit legii și se aprobă de Biroul permanent.

(2) Salariații care, potrivit programului de lucru, își desfășoară activitatea în timpul nopții, între orele 22,00—6,00, beneficiază pentru orele lucrate în acest interval, de un spor de 25% din salariul de bază, dacă timpul astfel lucrat reprezintă cel puțin jumătate din programul normal de lucru.

Art. 15. — Premiile personalului încadrat în funcții de execuție de specialitate specifice, a celuilalt personal de execuție, precum și a persoanelor care coordonează activitatea unor compartimente sau sectoare se face din fondul de premii, care se constituie prin aplicarea unei cote de 2% asupra fondului de salarii aprobat anual prin buget. Din acest fond pot fi acordate premii în cursul anului salariaților care au realizat sau au participat direct la obținerea unor rezultate în activitate apreciate ca valoroase.

Art. 16. — (1) Senatorii, deputații și salariații primesc la sfârșitul anului calendaristic un premiu corespunzător nivelului indemnizației lunare sau, după caz, al salariului de bază realizat în ultima lună din anul pentru care se face plata.

(2) Premiul anual poate fi redus sau anulat de către Biroul permanent al fiecărei Camere, dacă senatorii sau deputații au fost sancționați în această calitate, în condițiile legii.

(3) Premiul anual poate fi redus sau anulat în cazul salariaților care în cursul anului au desfășurat o activitate profesională slabă sau necorespunzătoare sau au avut abateri pentru care au fost sancționați disciplinar.

Art. 17. — (1) Pentru ajutoare, recompense, stimulente, contribuții la acțiuni umanitare, burse, se constituie fondul președintelui Senatului și fondul președintelui Camerei Deputaților, care se aprobă anual prin buget.

(2) Pentru primirea delegațiilor străine și invitațiilor din țară sau din străinătate se constituie fondul de protocol, aprobat anual prin buget. Baremurile de cheltuieli pentru acțiunile de protocol se aprobă de birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților.

Art. 18. — Persoanele utilizate în cadrul Parlamentului în calitate de colaboratori sau invitate pentru audiere la Parlament beneficiază de drepturile prevăzute în anexa nr. 5.

Art. 19. — Angajarea personalului prin cumul de funcții se face cu acordul conducerii unității la care persoana în cauză are funcția de bază, cu aprobarea Biroului permanent.

Art. 20. — Persoanele numite temporar să îndeplinească atribuțiile de conducere a unui compartiment sau sector de activitate în locul unei persoane cu astfel de atribuții, care lipsește din unitate o perioadă mai mare de 30 de zile calendaristice și nu beneficiază de salariu pe perioada respectivă, primesc, pe lângă salariul de bază al funcției, gradului sau treptei profesionale în care sunt încadrate, indemnizația corespunzătoare funcției de coordonare pe care o preiau.

Art. 21. — (1) Senatorii și deputații care participă la ședințele comune ale Senatului și Camerei Deputaților, ale fiecărei Camere, ale comisiilor parlamentare sau ale birourilor permanente beneficiază de o zi de ședință ce reprezintă 2% din indemnizația lunară a senatorului sau a deputatului.

(2) De aceeași zi de ședință beneficiază senatorii și deputații prezenți la ședințele grupurilor parlamentare sau la alte activități ale Parlamentului, dacă acestea se desfășoară la cererea Biroului permanent sau a președintelui fiecărei Camere și dacă ziua nu s-a acordat în condițiile alin. (1).

(3) Senatorii și deputații prezenți la lucrările Parlamentului, care nu au domiciliul în municipiul București, primesc o zi de deplasare, pe zi, de 2% din indemnizația lunară prevăzută pentru senator sau deputat. Totodată, acestora li se asigură cazarea gratuită sau, la alegere, în cazul în care nu beneficiază de cazare gratuită, li se acordă, pe noapte, 70% din tariful minim practicat de unitățile hoteliere și care este achitat pentru cazarea unui senator sau deputat.

(4) Drepturile prevăzute în alineatul precedent cu privire la cazarea gratuită sau la plata contravalorii cazării se acordă pe toată durata mandatului parlamentar.

(5) Drepturile prevăzute la alin. (3) se acordă și în perioada vacanței parlamentare, dacă senatorii și deputații îndeplinesc misiuni dispuse de președintele Senatului sau al Camerei Deputaților ori de către Biroul permanent al fiecărei Camere.

(6) Senatorii sau deputații care efectuează o deplasare în țară, din însărcinarea președintelui Senatului sau al Camerei Deputaților, a Biroului permanent al fiecărei Camere ori a birourilor comisiilor parlamentare sau a grupurilor parlamentare, beneficiază de decontarea integrală a cheltuielilor de cazare sau, pe noapte, de 70% din tariful minim practicat de unitățile hoteliere și care este achitat pentru cazarea unui senator sau deputat, dacă nu se cazează în unități hoteliere sau în alte spații de cazare autorizate, precum și de o zi de deplasare, pe zi, de 1% din indemnizația lunară prevăzută pentru senator sau deputat în cazul în care deplasarea se efectuează în altă localitate decât cea în care domiciliază. De aceleași drepturi beneficiază senatorii și deputații care nu domiciliază în circumscripțiile electorale în care au fost aleși, pe timpul deplasării în aceste circumscripții, în vederea îndeplinirii unor activități legate de exercitarea mandatului.

(7) Senatorii sau deputații care se deplasează în altă localitate din circumscripțiile electorale în care domiciliază, pentru activități legate de exercitarea mandatului, beneficiază de o zi de deplasare de 65% din ziua prevăzută la alin. (3), pentru o singură zi pe săptămână.

(8) Senatorii sau deputații care folosesc autoturismul proprietate personală pentru a se deplasa săptămânal, din localitatea unde domiciliază, la Parlament și înapoi, precum și cei care au domiciliul în municipiul București și se deplasează, cel mult o dată pe săptămână, în circumscripția electorală în care au fost aleși și înapoi, pentru activități legate de exercitarea mandatului, vor primi contravaloarea carburanților utilizați în acest scop, dar nu mai mult decât contravaloarea a 7,5 litri benzină la 100 km parcurși. De aceleași drepturi beneficiază senatorii și deputații care se deplasează din localitatea de domiciliu în localitatea cea mai apropiată de unde se asigură transportul la Parlament și înapoi.

Art. 22. — Senatorilor sau deputaților li se rambursează contravaloarea taxelor de poștă sau de telecomunicații interne, pentru activitățile legate de exercitarea mandatului, în limitele stabilite prin bugetul fiecărei Camere.

Art. 23. — (1) În scopul exercitării mandatului în circumscripțiile electorale, deputații primesc, lunar, o sumă forfetară din bugetul Camerei Deputaților, egală cu indemnizația lunară brută a deputatului.

(2) În limitele sumei prevăzute la alin. (1), deputații pot organiza, separat sau prin asociere, birouri în circumscripțiile în care au fost aleși. Consiliile locale și consiliile județene asigură spațiile și dotarea acestora cu mobilierul necesar, în condiții de închiriere.

Art. 24. — (1) Chiria, calculată la tarifele practicate pentru spațiile atribuite partidelor politice, cheltuielile de întreținere, drepturile bănești ale persoanelor angajate în birourile parlamentare ale deputaților și alte cheltuieli aferente exercitării mandatului se asigură din sumele forfetare alocate deputaților.

(2) Angajarea salariaților birourilor parlamentare ale deputaților se face prin încheierea unui contract de muncă pe durată determinată sau a unui contract civil. În cazul angajării pe baza unui contract de muncă pe durată determinată, încadrarea salariaților se face prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților, la propunerea deputaților în cauză, iar în cazul contractului civil, acesta se încheie între deputații în cauză și persoana fizică.

Art. 25. — Modul de utilizare și justificare a sumei forfetare prevăzute la art. 23 și 24 se stabilește prin hotărâre a Biroului permanent al Camerei Deputaților.

Art. 26. — (1) Birourile senatoriale din circumscripțiile electorale se organizează pentru fiecare senator în condițiile prevăzute în Regulamentul Senatului.

(2) Personalul încadrat în birourile senatoriale face parte din aparatul Senatului.

(3) Dotarea birourilor senatoriale, cheltuielile materiale și de servicii se vor asigura de către Senat în limita sumelor prevăzute în bugetele anuale.

Art. 27. — În vederea organizării birourilor senatoriale, prefecturile, consiliile județene sau, după caz, consiliile locale vor asigura spațiul necesar și dotarea acestuia cu mobilier. Chiria pentru spațiu, calculată pe baza tarifelor practicate pentru spațiile atribuite partidelor politice, precum și chiria pentru mobilier vor fi suportate din bugetul Senatului.

Art. 28. — Personalul încadrat cu contract de muncă la birourile parlamentare ale deputaților și la birourile senatoriale, pe timpul cât îndeplinește această activitate, se consideră detașat sau, după caz, transferat în interesul serviciului, în condițiile legislației muncii.

Art. 29. — (1) Activitatea desfășurată în calitate de senator sau deputat constituie vechime în muncă și în specialitate.

(2) Indemnizațiile lunare prevăzute la art. 2 au regimul prevăzut de lege pentru salarii.

(3) Pe durata exercitării mandatului, senatorii și deputații beneficiază, potrivit legii, de sporul de vechime în muncă prevăzut la art. 12 alin. (1).

Art. 30. — De la data încetării mandatului de senator sau deputat, timp de 2 ani persoanelor în cauză nu li se poate modifica în mod unilateral sau desface contractul de muncă pentru motive neimputabile lor.

Art. 31. — La aplicarea prezentei legi se va proceda la reîncadrarea întregului personal în funcții și, după caz, în grade și trepte profesionale, precum și pe gradații, ținându-se seama de competența profesională reflectată în rezultatele obținute până la data încadrării și de nivelul de pregătire al fiecăruia.

Art. 32. — (1) Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor, acordarea gradațiilor, sporurilor, premiilor și a altor drepturi personalului din aparatul Parlamentului este de competența Biroului permanent al fiecărei Camere.

(2) Contestațiile se depun în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință și vor fi soluționate în termen de 30 de zile.

(3) Împotriva măsurii de modificare unilaterală a salariilor, stabilite potrivit prevederilor prezentei legi, cei interesați se pot adresa cu contestație la judecătoria, în termen de 30 de zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată.

Art. 33. — (1) Salariile de bază pentru funcțiile de execuție, altele decât funcțiile de execuție de specialitate specifice, sunt cele prevăzute pentru funcțiile de execuție din ministere și celelalte organe centrale, mai mari cu 45%. Salariile persoanelor încadrate pe funcțiile prevăzute la pozițiile 4, 5, 6, 7, 8 și 9 din anexa nr. 3 se majorează cu 15%.

(2) Salariații care desfășoară, în cadrul aparatului Parlamentului, activități de protocol și de relații cu publicul se încadrează în funcții de specialitate.

(3) În statele de funcții pot fi prevăzute și unele funcții aprobate altor sectoare de activitate bugetare, unde funcțiile respective sunt specifice și care sunt salarizate potrivit prevederilor de la alin. (1).

Art. 34. — (1) Birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, după caz, aprobă defalcarea fondului destinat plății salariilor.

(2) Statele de funcții se aprobă de birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, după caz.

Art. 35. — (1) Personalul de specialitate trimis în străinătate, invitat pe contul organizațiilor sau al altor parteneri externi pentru acțiuni științifice, culturale, artistice sau sportive, beneficiază în țară de drepturile stabilite prin reglementări specifice.

(2) Pentru deplasările în străinătate dispuse de președintele Senatului sau al Camerei Deputaților, cheltuielile necesare, inclusiv indemnizația de cazare și diurna, în valută, se aprobă de către președintele care a dispus deplasarea.

Art. 36. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezenta lege.

Art. 37. — (1) Dispozițiile prezentei legi intră în vigoare la data de 1 aprilie 1991*, dată până la care rămân valabile reglementările privind salarizarea în vigoare la 1 martie 1991.

(2) Indemnizațiile lunare și salariile din prezenta lege sunt brute și impozabile în condițiile legii. Acestea vor fi actualizate ținând seama de indexările acordate în conformitate cu prevederile hotărârilor Guvernului adoptate după 1 ianuarie 1993.

(3) Drepturile prevăzute la art. 2 din prezenta lege se cumulează cu pensia sau cu alte venituri.

(4) Prin derogare de la Legea nr. 3/1977, cu modificările ulterioare, la încetarea mandatului, indiferent de durata acestuia, senatorii și deputații pensionari pot solicita recalcularea pensiei, luându-se în calcul indemnizația lunară primită și perioada mandatului.

Art. 38. — Ministerul Finanțelor va introduce în structura bugetului administrației centrale pe anul 1991 modificările ce decurg din aplicarea prevederilor prezentei legi.

Art. 39. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă art. 2, art. 4, art. 5, art. 6 alin. 3 și 4 și art. 8 alin. 4 din Legea nr. 4/1990, precum și orice alte dispoziții contrare.

ANEXA Nr. 1

**INDEMNIZAȚIILE
pentru senatori, deputați, pentru funcțiile din Biroul permanent al Senatului, al Camerei Deputaților,
din comisiile permanente ale celor două Camere, precum și pentru președinții grupurilor parlamentare**

Nr. crt.	Funcția	Indemnizația lunară**) — lei —
1.	Senatori, deputați	168.000
2.	Vicepreședinții și secretarii comisiilor permanente ale Senatului și ale Camerei Deputaților	172.000
3.	Secretarii, chestorii Senatului și ai Camerei Deputaților, președinții comisiilor permanente ale Senatului și ale Camerei Deputaților, precum și președinții grupurilor parlamentare	176.000
4.	Vicepreședinții Senatului și ai Camerei Deputaților	182.000
5.	Președintele Senatului și al Camerei Deputaților	209.300

ANEXA Nr. 2

SALARIIILE*)
pentru unele funcții de conducere specifice din aparatul Parlamentului**

Nr. crt.	Funcția	Coeficientul de ierarhizare
1.	Secretar general	5,50
2.	Secretar general adjunct	5,25
3.	Șef departament, director general	5,00

*) A se vedea datele de intrare în vigoare a actelor normative modificatoare.

**) A se vedea art. 37 alin. (2) de mai sus.

***) Salariul de bază corespunzător coeficientului de ierarhizare se va calcula potrivit prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1994, republicată.

ANEXA Nr. 3

SALARIIILE DE BAZĂ*)
pentru funcțiile de execuție de specialitate specifice din aparatul Parlamentului

Nr. crt.	Funcția	Nivelul studiilor	Coeficientul de ierarhizare
1.	Consilier parlamentar	S	4,10—4,40
2.	Expert parlamentar	S	3,70—4,00
3.	Consultant parlamentar	S	2,35—2,80
4.	Șef birou senatorial	S	2,05—2,50
5.	Șef cabinet	S	1,60—2,05
6.	Șef birou senatorial	M	1,70—1,95
7.	Șef cabinet**)	M	1,50—1,90
8.	Șef cabinet	M	1,30—1,70
9.	Secretar de cabinet	M	1,15—1,45

ANEXA Nr. 4

INDEMNIZAȚIILE DE CONDUCERE
pentru personalul din aparatul Parlamentului

Nr. crt.	Funcția		Indemnizația***) de conducere lunară — lei —	
			minimă	maximă
1.	Adjunct șef departament, director, director adjunct, șef compartiment	Salariul de bază pentru funcțiile de execuție de specialitate specifice, respectiv funcții de execuție	9.800	24.800
2.	Șef compartiment adjunct, șef serviciu, șef birou		4.800	19.800

ANEXA Nr. 5

DREPTURILE

persoanelor utilizate în calitate de colaboratori sau invitate pentru audiere la Parlament

1. Persoanele utilizate în cadrul Parlamentului în calitate de colaboratori beneficiază de o indemnizație lunară de până la nivelul salariului de bază minim brut pe țară, stabilită în raport cu perioada de colaborare și importanța lucrărilor efectuate.

Persoanele care efectuează colaborarea pentru funcții de execuție de specialitate specifice beneficiază de o indemnizație lunară de până la 50% din salariul de bază, prevăzut de lege pentru funcția de consilier parlamentar, stabilită în raport cu timpul afectat colaborării, complexitatea și importanța lucrării efectuate.

Dacă aceste persoane desfășoară activitate de colaborare în altă localitate decât cea în care domiciliază, au dreptul și la decontarea cheltuielilor de transport și cazare, potrivit tarifului practicat de unitățile hoteliere, precum și la o diurnă la nivelul celei stabilite pentru salariații unităților bugetare, pe toată perioada cât își desfășoară activitatea.

2. Pentru unele lucrări cu caracter ocazional, care nu pot fi efectuate cu personalul existent, se pot folosi colaboratori (steno-dactilografi, tipografi și alții), plătiți cu ora. Tariful orar se stabilește corespunzător cu salariul de bază prevăzut de lege pentru funcția respectivă.

3. Persoanele utilizate în calitate de traducător, interpret, translator și altele asemenea pot fi plătite și în baza unor contracte de colaborare intervenite între părți.

4. Persoanele domiciliat în alte localități decât municipiul București, chemate la comisiile parlamentare pentru audieri, au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o diurnă zilnică în cuantumul prevăzut de lege pentru salariații din unitățile bugetare. Cheltuielile de transport pentru întoarcerea în localitatea în care domiciliază se decontează fără document, în limita sumei din documentul de transport prezentat la sosire.

*) Salariul de bază corespunzător coeficientului de ierarhizare se va calcula potrivit prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1994, republicată.

**) Se aplică salariaților care au atribuții de stenografiere a lucrărilor în plen ale Senatului.

***) Indemnizația de conducere lunară, conform Ordonanței Guvernului nr. 39/1994, modificată și aprobată prin Legea nr. 134/1994, se majorează la limita inferioară cu 5% și la limita superioară cu 20%.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.